

SCIENCE
ACTION

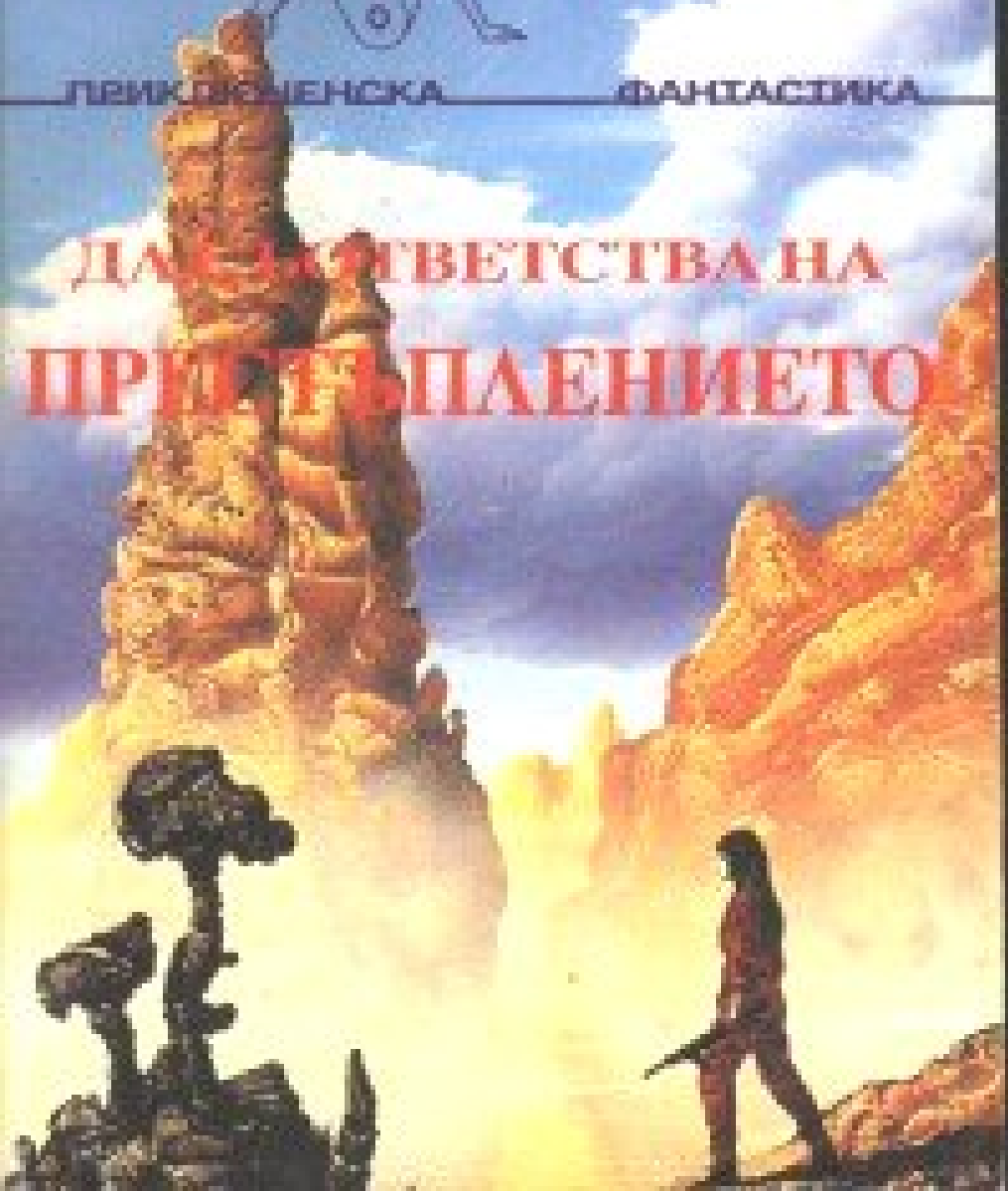
ТРИЛЪР 19

ПРИКЛЮБИТЕЛСКА

ФАНТАСТИКА

ДА ЛИ ОТВЕТСТВА НА
ПРЕДЪПАНИЕТО

Джон Джейкс

И чудовищата тръгнаха

Бяхме нейде из Ла Манша, зад кърмата се намираше Франция, а право по курса – родната Англия. Бреговете и на двете се губеха в мъглата и непроницаемия мрак на нощта. Фрегатата „Куин ъф Мадагаскар“ се люшкаташе от яростните вълни, а върху опустялата палуба се изливаха стотици тонове вода.

Това беше кораб на странници. Хората от екипажа не бяха нито англичани, нито пък американци или европейци. Имаха странни черти – мургави, някои от тях с жълтеникавия оттенък на ориенталци. Аз бях единственият англичанин в тази чудновата тълпа, а и пътя си за дома плащах с единственото, което умея – моряшкия занаят.

И ето ни на път през морето – екипаж от престъпни мутри с белязани, обветрени лица, мътни, кръвясали очи и затъкнати в поясите пистолети и ножове, само на един ден път от Англия. Последното ми денонощие на кораба, а любопитството ми вече бе като оголен нерв. Трябваше на всяка цена да узная какво караме в трюма. Преди няколко дни, край бреговете на Алжир, люкът бе открянат и отдолу полъхна на нещо странно. Облегнах се учуден на парапета, под изгарящото слънце, можех да се закълна, че мирише на застояла, разложена плът. На отдавна умрели хора. Започна да ме преследва натрапчивата мисъл, че пътувам на кораб-ковчег, загадката разпалваше и изостряше любопитството ми – досадна черта на моя характер, която превърна следващите дни от живота ми в низ от ужасяващи приключения.

Бях забелязал, че на долната палуба има вход към трюма. Масивна желязна врата, неохранявана от никого. Веднага щом излязохме в откритото море капитан Безаров бе информирал екипажа, че забранява влизането в трюма и наказанието за нарушаване на тази забрана ще бъде мигновена смърт. И ето ме тук, пред вратата, загубил ума си от любопитство, ала не лишен и от късмет. Защото, това което ми предстоеше да науча ме надари с познания, за които много други биха мечтали. Но за това по-късно. Та, казвам, дяволски късмет.

Коридорът беше пуст, подът ритмично се полюшваше. Нейде отгоре се носеше тъжна песен. Някой от моряците оплакваше тъжната си участ далеч от родния край. Вълните на бурното море се разбиваха в палубата и аз настръхнах от приглушеното бумтене.

Ослушах се за миг, застинал в нерешителност пред вратата. Не се чуваха стъпки. Нито пък нечий гласове наблизко. Натиснах внимателно масивната дръжка и открянах тежката врата. Пантите бяха добре смазани. Не се чу никакъв звук.

В трюма беше тъмно. С влизането ме полъхна ужасната воня на

разпадаща се плът. Оставих полуоткрехната вратата, като я подпрях с джобното ножче. Нямах какво да губя. Не искам да кажа, че съм кой знае какъв храбрец. Всъщност, бих казал, че съм доста привързан към живота. Това което имах предвид е, че нямам жена и деца, за които да мисля. А и любопитството ме изгаряше като планинско слънце. Струваше ми се, че рискът е оправдан. Ако само открия нещо...

Запалих джобното фенерче и се огледах развълнуван. Наистина приличаха на ковчези! Редове от грубо сковани дървени сандъци. Приближих се и погледнах надписа: „Т. Недрос. Вносител. Ристър Лейн №8. Лондон. Англия.“ Огледах и останалите сандъци – навсякъде се мъдреше същият надпис. Всички ковчези принадлежах на мистериозния вносител Т. Недрос.

Сандъците бяха захлупени с капаци и привързани със захабени въжета. Какво повече ми трябваше? Прехвърлих фенерчето в лявата ръка, отвързах едно от въжетата и повдигнах капака. Наведох се и надникнах вътре.

И тогава започна кошмарът.

Прекарах около четиресет и пет секунди надвесен над сандъка. Едва ли е било по-дълго. Но това, което видях едва не ме лиши от разсъдък. Беше някакво... очертание – дали така да го нарека? – което лежеше вътре. Почти седем фута дълго, запълваше изцяло сандъка. Очертание с човешка форма, но нямащо нищо общо с хората. Тъмна сянка с чудовищни космати ръце и въртоп от тъма вместо глава, сред която димяха чифт горящи като въглени очи, широко отворени, втречени в тавана на трюма.

Това беше... нещо. Създание от древните времена, когато злото се е разпореждало на Земята. Създание не от нашето време, не от света на цивилизованите хора. Това бе демон в човешки вид, изкопан от един Господ знае коя страшна гробница и – което бе най-страшното – закован в този сандък и натоварен за Лондон! Сигурен бях, че и останалите сандъци имаха подобно съдържание.

Усетих че ми се повдига. В устата ми миришеше на разложено. А от мига, в който се надвесих бяха изминали само четиресет и пет секунди – като бясно въртяща се филмова лента. Като удавникът, който вижда целия си живот миг преди да умре. Защото тогава, в този момент, аз умирах. Умирах, за да се преродя в света на ужаса, където не всеки би могъл да оцелее.

Останалото стана много бързо. Чух шум откъм вратата, стъпки по металния под, внезапно въздухът се изпълни с чуждоезични проклетия.

Нечии здрави ръце ме сграбчиха и ме запратиха на пода. Изцъклич очи в мрака.

Над мен се бе надвесил капитан Безаров, със стиснати от гняв юмруци.

– Марлоу, – заговори той с притихнал от страхотния гняв глас – ти си глупак. Иначе щеше да се досетиш, че няма да оставим такъв ценен товар без да вземем необходимите осигурителни мерки.

Не отговорих. Морето навън бушуваше приглушено. Единствената ми надежда бе да се добера до него. Изправих се с усилие на крака.

Безаров ме подхвана още докато се надигах. Той се надвеси над мен с лице обагрено от гняв, а белегът през носа му бе придобил ливиден оттенък. Върху фуражката му падна лъч светлина и вдигна ореол и аз се зачудих дали не е изглеждал така Сатаната, когато е бил изхвърлен от рая.

Пистолетът на Безаров разцепи със свистене въздуха. Направих безсмислен опит да се прикрия. Удари ме няколко пъти и после, в един изпълнен с болка делириум, почувствах, че ме вдига и понася нанякъде. Нагоре. Към палубата!

Бях предупреден за наказанието. Знаех какво ме чака. Усетих на лицето си свеж полъх примесен с дъждовни капки. Вълните се чуваха все по-близо. Още няколко крачки. Ръцете ме повдигнаха. Нагоре...

И след това изчезнаха. За миг увиснах във въздуха, след това полетях като камък към черните води на Ла Манша. Блъснах се във водата и ме обгърна мрак.

Съзнанието ми се връщаше бавно, почувствах светлина през затворените си очи. Събудих се като след дълбок сън. Останах със затворени очи, докато мислите в главата ми престанаха да се надбягват. Нямах никаква престава как съм се измъкнал жив и невредим от бушувачото море.

Припомних си за нещото в сандъка и отново ме завладя същия задгробен ужас. После си спомних за кошмарното падане във водите на Ла Манша. „Божичко, Марлоу – прошепна умът ми – та ти нямаш право да живееш!“

Но бях жив. Освен ако и в ада не раздават чаршафи. Отворих очи. Не почувствах болка. Главата ми бе ясна, мислите – подредени. Доколкото могат да бъдат, след ужасните видения, които още ме преследваха.

Стаята бе оскъдно мебелирана, легло, мивка, стол и писалище.

Премигнах учудено. През облегалката на стола бяха праметнати дрехите ми – изсушени и изгладени, от шапката до панталона.

Изправих се и потръпнах от студ. Облякох се бързо, приближих се към прозореца, вдигнах щорите и надникнах. Сива и мрачно, небето бе надвиснало над опушените покриви на лондонския Ист Енд.

Значи бях жив и при това в Лондон! Но как? Кошмарът вече бе започнал. Закрачих из стаята, мъчейки се да открия някакъв разумен отговор. Но отговор нямаше. Ни то пък намирах някаква логика. Само поредица от безумни, ужасяващи събития – без връзка по между им, без каквото и да е разумно обяснение.

Измина известно време, докато забележа бележката на писалището. Сграбчих я и плъзнах поглед по разкривените, написани сякаш от детска ръка букви. Прочетеното само задълбочи объркването ми.

„Ние сме ваши приятели – пишеше там. – Не поставяйте под съмнение факта, че сте жив. Ще се свържем с вас отново.“

Гледах втрещен в този малък къс хартия, а въпросите продължаваха да ме заливат. Хлопнах им вратата. Сега не ми беше до тях. Имах важна работа. Намирах се в Лондон. Трябваше да открия точно къде съм и след това да отида в Скотланд ярд и да разкажа за преживяното.

Излязох от стаята, пресякох студения хол и по стълбите се спуснах във фойето. На рецепцията дремеше пълна, червенокоса повлекана.

– Искам да знам как съм попаднал тук – казах и аз.

Тя ме погледна с досада и се изсмя дрезгаво.

– Не ме питай, приятелче. И ти си като другите, дето само гледат как да гушнат бутилката, а после се чудят къде са.

– Не бях пиан – продължих да настоявам аз. – Някой ме е докарал тук. Кой и кога?

– Как ти е името?

– Марлоу. Стивън Марлоу.

Тя прехвърли няколко мазни страници от регистрационната книга.

– Две нощувки. От понеделник.

– Кой ме е довел? – повторих аз.

– Откъде да знам? – отвърна раздражено тя. – Не съм била на смяна. В понеделник през нощта е бил мистър Съдбъри. Той може да знае кой те е довел. Предполагам.

– И кога ще мога да говоря с този мистър Съдбъри?

– Няма да можеш – изрече почти триумфално тя. – Той напусна вчера.

– Напусна ли? – запитах потресен. Бъркотията продължаваше.

– Да, напусна! Слушай, приятелче, ние тук не обичаме въпросите. Мистър Съдбъри постъпи преди три седмици. Откъде да знам, че го търсят ченгетата? Откъде да знам, че се е забъркал с някакво момиче? – тя вдигна ръце. – Не ги знаех тия работи. Защото тук не задаваме въпроси. Така че, остави тия приказки и иди да си продължиш, откъдето си спрял.

Обърнах се разгневен и излязох. Над вратата висеше надпис „Страноприемница Омайна“. Очевидно жената ми бе казала всичко, което знае. Хвърлих и поглед през отдавна немития прозорец – отпусната в сладка дрямка на пухкавите си ръчички.

Отправих се по тясната улица. Божичко, как се нуждаех поне от капчица здрав разсъдък!

Скотланд ярд внушаваше здрав разсъдък. Кабинетът на инспектор Ром, при който бях изпратен след като поне десет пъти трябваше да обяснявам защо съм дошъл в Скотланд ярд, беше почти толкова богато мебелиран, колкото и мрачната стая, в която се бях събудил.

Инспектор Ром беше слаб мъж, с пронизителни сини очи, пясъчно-руса коса и опънат като дъска гръб. Изслуша историята ми мълчаливо, без да се помръдва в креслото. Излях пред него всичко, което ми тежеше на душата в объркан, противоречив стил, а той ме слушаше така, сякаш някой му разкриваше тайните на вселената. Пропуснах единствено да спомена за мистериозната бележка от моите спасители, които и да бяха те...

Когато свърших той вдигна очи към мене.

– И това ли е всичко?

– Да – отвърнах аз. – И, кълна се, вярно до последната дума.

Ром се изсмя.

– Позволете ми да се усъмня – отвърна вежливо той. – Скъпи приятелю, не малко лунатици и умопобъркани са минали през тази стая, ала никога досега не съм чувал по-фантастична история.

– Но аз го видях с очите си!

– Дори ако приемем, че такива същества има, – продължи той – защо ще идвате да ни го съобщите?

Мълчах. Защо наистина? Може би защото там, на кораба, бях почувствал че в сандъците се крие някакво невероятно зло. И че срещу злото, може да се изправи единствено доброто, а законът в моите представи бе негово олицетворение.

Почувствах, че няма да успея да предам с думи усещането за надвиснала заплаха и затаена злонамереност, което ме бе обзело още на

борда на „Куин ъф Мадагаскар“. Седях напълно безпомощен под критичния му поглед.

– Аз... не зная – рекох. – Аз съм един обикновен моряк, сър. Аз... хм... чувствам, че там нещо ни заплашва, някак... ще донесе зло на Англия... на света. Зло, разбирате ли?

Ром се изсмя повторно.

– Не-е, страхувам се, че ще ни трябва нещо по-конкретно.

– Но защо поне не проверите моята история? – замолих го аз. – Защо не проверите с какъв товар е пристигнал корабът?

Той помисли няколко минути, но накрая изглежда в него проговори гласът на дълга и желанието да не оставя непроверен и най-дребния случай.

– Добре. Ще позвъня в Митницата.

След няколко минутен разговор, изпълнен предимно с едносрични словосъчетания той постави слушалката, запали цигара и се обърна към мен.

– Е, добре, Марлоу, „Куин ъф Мадагаскар“ наистина е карал товар, предназначен за някой си Недрос от Ристър Лейн.

– И какъв е бил товарът? – попитах аз.

– Обичайни стоки от Ориента. Килими, тъкани, вина, наргилета – усмивката му бе малко подигравателна. – Стоки за ония магазини, дето хората влизат в тях от любопитство. Нали разбирате, за атмосфера – той се разсмя отново.

– Но аз видях това нещо, в сандъка – продължих да настоявам.

Той поклати глава.

– Не, товарът е бил деклариран. И проверен.

– Но нали зная името на човека, за който е бил предназначен. Аз бях на кораба!

– Напълно вярно. Но що се отнася до останалото, мистър Марлоу, вие или лъжете или се нуждаете от помощта на психиатър. А сега, моля да ме извините, но съм зает. Ако няма нещо друго, разбира се.

– Добре – рекох аз и се изправих. – Тръгвам си. Друго няма.

Излязох от стаята, като през цялото време чувствах неговия укорителен поглед в гърба си. Светът се бе побъркал. По някакъв начин, всички тези неща са успели да напуснат „Куин ъф Мадагаскар“ преди корабът да влезе в пристанището. Но аз ги бях видял. Спомнях си ги, помнех ужасната им воня. Чувствах, че носят заплаха, че са предвестници на

някаква страшна опасност, но никой не ми вярваше. Знаех, сигурен бях, че вече са на брега, може би дори в Лондон. И никой не го беше грижа...

В този миг се сетих за бележката в джоба ми. Необяснимо как се бях спасил от бурното море. След като там, на подхвърляния от бурята кораб, бях надникнал в очите на нещо, което носеше вероятно най-страшната заплаха за човечеството от векове насам.

Влязох в една кръчма, твърдо решен да се напия. Опитах се да сложа край на този кошмар сред смеха и алкохолните изпарения. Но не се получи. Всеки път щом си спомнех за очертанието в сандъка, главата ми мигновено изтрезняваше.

Върнах се в странноприемница „Омайна“ за да прекарам нощта. Нямахме къде другаде да ида в Лондон. В стаята беше тъмно и студено и аз лежах с очи вперени в тавана. Така и не можах да заспя до сутринта.

На следващия ден главата ме цепеше от болка и изтощение, а ръцете ми сякаш бяха от олово. Надигнах се малко след седем, облякох се и излязох да потърся нещо за закуска. Авторите на бележката доброжелателно ми бяха оставили няколко банкноти.

Улицата тънеше в утринна мъгла. Всичко наоколо бе сиво, сякаш целият град бе покрит с гигантска плесен. Купих няколко вестника, докато търсех някой по-евтин ресторант. Улицата постепенно се изпълваше с движение, по тротоара се разминаваха добре облечени мъже с бомбета и чадъри в ръце. Завиждах им за спокойствието и сигурността.

Прегледах вестниците в един сумрачен ресторант, над твърдо сварено яйце и чаша чай. Ала още щом отворих първия вестник, мигом забравих за закуската, привлечен от сензационното заглавие, а кожата ми настръхна.

„ЛОРД УОЛТЪРС УБИТ. ДОМЪТ НА ХАРЛИ СКУЕР ОБРАН. ТАЙНСТВЕНИТЕ УБИЙЦИ СА НА СВОБОДА!“

Лорд Уолтърс. Името, разбира се, ми беше познато. Всеки го знаеше. Вероятно най-ценния член на Кабинета, особено в тези смутни времена. Човек с богат военен опит. Незаменим специалист в изграждане отбранителната стратегия на страната. Беше. Сега вече е мъртъв. Не зная защо, но струваше ми се че има връзка между смъртта му и ужасът, който бях преживял на „Куин ъф Мадагаскар“.

Прегледах и останалите вестници. Повечето повтаряха същата

информация. Но в последния намерих нещо, което отново ме накара да се вцепеня от ужас. „Непотвърдено сведение от слугата на лорд Уолтърс, – пишеше там – според което трупът е бил насечен и разчленен и че голяма част от къщата, включително и няколко стени са били напълно разрушени.“

Не можеше да няма връзка. Трябваше да има. Безумието постепенно си пробиваше път по улиците на Лондон. В тези кризисни времена – какво общо можеше да има между тайнствената смърт на лорд Уолтърс и странният товар от Ориента?

Не знаех отговора. Ала чувствах, че в тъмнината нещо мъждука. Нещо злокобно и страшно.

Някъде към последните страници попаднах на друга статия, която потвърди подозренията ми. Съобщението беше за убит рибар от малко селце на източното крайбрежие. Преди да умре, той е крещял несвързано за някакви чудовищни фигури, които се надигали от водата, сякаш родени от нощния прилив и се нахвърлили върху него.

Това се случило преди две нощи, тъкво в онази нощ, когато бях изхвърлен през борда на „Куин ъф Мадагаскар“. Тези... неща... са излезли сами на брега, а на тяхно място капитан Безаров е поставил обичайните стоки, които спомена инспектора. А чудовищата са се отправили към Лондон, за да погубят ден по-късно лорд Уолтърс. Трябваше незабавно да отида на „Харли Скуер“. С всеки изминат миг, се чувствах все по-обвързан с тези тайнствени, изпълнени с прокоба събития.

Хвърлих вестниците на масата и изхвърчах от ресторанта. Малко след осем се смесих с тълпа любопитни пред желязната ограда, опасваща домът на лорд Уолтърс. Хората от Скотланд ярд вече бяха блокирали входа. От мястото, където се намирах не можеше да се види опустошената вътрешност на къщата.

– Изнесоха ли го вече? – запитах човека до мене.

– Да, преди няколко минути – човекът се намръщи и всмукна от лулата си. – Само че не беше на носилка. Двама санитарии изнесоха голям платнен чувал. Чух че бил накълцан на малки парчета. И това ако не е работа на Дявола!

Обърнах се, потръпвайки в студената утрин. Дяволска работа! Да, живи дяволи. Сбърчих нос и едва тогава усетих тежката миризма, която се носеше из площада. Миришеше на невероятно стара, разложена плът. Вонята от трюма на кораба! Вонята на онези неща. Те са били тук!

Хората от тълпата възбудено коментираха странната миризма. Ала никой не смееше да предположи откъде се е появила. Идеше ми да им

закрещя, вбесен от невежеството им. Ала те никога не ще ми повярват, най-много да ме приберат в полицията.

Някой ме дръпна за ръкава. Обърнах се, очаквайки да видя човекът с лулата, с който бях разговарял преди миг. Но срещу мен стоеше друг човек, дребен мъж с мише лице, мръсни дрехи и смачкана шапка в ръка. От покритото с ужасни белези лице ме гледаше едно единствено, млечнобяло око. Другото беше покрито с парче мръсночер плат. Човекът се наведе към мен.

– Мистър Марлоу – изхриптя той. Дъхът му смърдеше на алкохол.

– Да, името ми е Марлоу.

– Нося послание за вас.

Вероятно най-сетне моите спасители.

– От кого е? – запитах бързо.

– От Този Който Не Ходи – беше отговорът.

– От Този... – думите заседнаха на гърлото ми. – Вижте, – продължих разгневено – кой сте вие и кой е този, за когото говорите?

– Този Който Не Ходи – повтори човекът с писклив шепот. – Каза да ви кажа, че Той знае, че сте жив, след като не трябва. Каза още, че това няма да продължи дълго. Каза, че не ви остава много време.

– Време? Време за какво?

Мътното око ми намигна.

– Време да живеете, мистър Марлоу. Време да живеете.

Посегнах разгневен, с намерение да го закарам в някоя сбутана уличка и да измъкна с бой истината от него, за тоя въображаем тип дете Не Ходи. Но като по сигнал в този миг тълпата се люшна и той се отдръпна.

Препъгнах се и се свлякох върху две жени, притискайки ги на свой ред към оградата. С мъка запазих равновесие и се изправих. Една от жените се обърна и ме изгледа, докато нагласяваше шапката си.

– Виж какво, приятелче... – поде тя на висок глас.

– Съжалявам, мадам – побързах да я прекъсна аз и се обърнах. Потърсих мъжа сред тълпата, ала той вече бе изчезнал. Запромъквах се към центъра на площада. Човекът с черната превръзка не се виждаше никъде.

Продължих замислен. Още един инцидент, още едно име в безкрайния низ от ужасни случки. Този Който Не Ходи. И че не ми оставало много време да живея. Без съмнение тези хора нямаха нищо общо с

моите спасители. Очевидно те не желаеха да ме оставят да живея след като съм узнал за ужасния товар в трюма и съм го свързал със смъртта на лорд Уолтърс. И по някакъв начин те могат да следят всяка моя стъпка, както вероятно могат да го правят и моите спасители.

Какво да сторя? Къде да избягам? Знаех толкова малко, ала изглежда да и то бе достатъчно да осигури смъртта ми. Кога ли ще ме нападнат? Откъде?

Спрях пред една вестникарска будка, за да запаля поредната цигара. Към мен се приближи мъж, добре облечен, със сив балтон и бомбе. Имаше интелигентно лице, с блестящи черни очи, прав нос, тънки устни и мургава кожа. Беше на неопределена възраст – между четиресет и седемдесет. Чертите му бяха странни, със сигурност не беше англичанин.

– Извинете – проговори той. – Имате ли огънче?

Кимнах и му подадох кибрита. Изпитвах дивото желание да побягна. Можеше да е убиецът и всеки миг да ме промуши.

– Да се поразходим – рече той с тих глас. Имаше странен, сякаш ориенталски акцент, ала английският му бе перфектен. Той ме подхвана за лакътя и ме поведе надолу по една странична уличка. Не след дълго ме пусна и дръпна от цигарата. Чаках, готов да се хвърля върху му при първия признак на опасност.

– Аз ви написах бележката, мистър Марлоу – каза тихо той, с поглед зареян встрани. – Аз ви измъкнах от морето и ви настаних в странноприемница „Омайна“. Името ми е Джерасмин.

Името не ми говореше нищо.

– Можете ли... можете ли да ми обясните какво става? – заекнах аз. – В бележката пише, че сте мои приятели. Къде са другите?

– Има само още един – каза, с печална нотка в гласа Джерасмин. – Името и е Анджела. Ако ме придружите до моята стая ще ви обясня всичко.

– Откъде да знам, дали няма да ме убие като стигнем там?

– Рискът си остава за вас – отвърна той. – Мога само да кажа, че ние ви имаме доверие и направихме всичко възможно да ви спасим от сигурна смърт. Можете да ни се отплатите със същото.

– Добре – съгласих се аз. – Да вървим. – Повече от всичко на света жадувах най-сетне да се добера до същината на нещата.

Стаята на Джерасмин бе в един от най-добрите хотели на Уест Енд. Чувствах се не на място с моряшките си дрехи сред този лукс. Той ме преведе по дълъг коридор, покрит с дебел килим, от който влязохме в просторен, богато обзаведен апартамент. Високи до тавана прозорци

гледаха към улицата.

Девојката, която той назова Анджела стоеше край един от прозорците и пушеше, оглеждайки замислено сивото небе. Беше стройна, с прекрасна фигура и черна коса, привързана отзад. Красивата млада жена се обърна и впери в мен откритите си, кафяви очи.

– Това трябва да е мистър Марлоу – проговори тя с мек, топъл глас. Усмивката и беше уморена. – Как сте? – чух, че вратата зад мен се затваря.

– Благодаря, добре – отвърнах и се огледах притеснено. Джерасмин захвърли балтона и шапката на едно кресло и се отправи към барчето.

– Седнете, Марлоу. Ще сипя нещо за пиене. Скоч?

– Би било чудесно – почувствах, че мачкам безсмислено шапката си в ръце. Нуждаех се от отговори. Любопитството ме изгаряше отново, сякаш разпалвано от преживяните ужаси през последните трийсет и шест часа.

Докато Джерасмин раздаваше напитките настъпи мълчание. После той запали цигара и рече:

– Марлоу, ние те измъкнахме от морето преди две нощи.

– Как?

– Може би ще ти обясня по-лесно, ако преди това ти разкажа малко за Анджела и за мен. По рождение съм индиец, а по-голямата част от живота си съм прекарал в Тибет. Там посветих времето си на различни учения, които в Оксфорд са напълно непознати – той се почука усмихнат по челото. – Науката за духа, Марлоу. За прехвърляне на материя с помощта на мисълта. Това може да бъде направено. За второто зрение, ако може така да се нарече. Мога да виждам навсякъде и по всяко време.

Говореше със спокоен и тих глас и въпреки това, думите му сякаш ме удряха като юмруци. Не беше ли странно наистина, наред Лондон, в луксозен хотел, непознат човек да ми разказва с ориенталски акцент за сили, които той владее, сили за които се разказва само в античните легенди.

– Страхувам се, че не мога да ви повярвам – отвърнах с отпаднал глас.

– Така и предполагам – усмихна се той. – Виждате ли това? – той посочи малка синя ваза, поставена върху радио-фонографа. – Гледайте, Марлоу. Гледайте внимателно.

Той затвори очи и стисна устни. Мускулите на лицето му се опънаха. Вперих очи във вазата.

И внезапно – тя изчезна!

Обърнах се изумен към Джерасмин. Очите му бяха отворени, по лицето му трепкаше слаба усмивка. В ръката си стискаше нещо – синята ваза.

– Проста работа – каза той. – Аз те видях на „Мадагаскар“, видях как те хвърлят зад борда. Аз бях този, който те прехвърли от морето в тази стая, а после те закарах с кабриолет до странноприемницата.

Но какво говореше този човек? Магьосник... нима той наистина е един от древните магьосници, прероден отново? Тук, в тези времена, в Лондон?

– Но защо ме спасихте? – запитах аз объркан. – И как въобще научихте за мен?

– Ние, или по-точно Джерасмин държеше под око „Мадагаскар“, – започна да обяснява Анджела – още щом напусна бреговете на Индия със своя товар от демони. Защото това са демони, Марлоу. Създания на зла магия.

– А аз просто се оказах там, така ли?

– Да – кимна тя. – На корабът имаха нужда от още един моряк. Така се случи, че единствено вие не бяхте забъркан в този гнусен план. Само капитан Безаров и най-близките му помощници знаеха за истинското съдържание на сандъците. И когато Джерасмин видя, че сте обречен на гибел, той реши да ви спаси, с надежда, че ще се присъедините към нас.

– Но откъде... откъде идват тези създания? – продължих да упорствам с въпросите.

– Чудовищата ли? – отвърна тихо Джерасмин. – От Индия, Тибет, Русия – от всички тъмни кътчета на Изтока. Били са създавани повече от десет години от хора, които все още владеят тайните на черната магия. Това наистина са демони, мистър Марлоу, деца на онова, което наричат Ад. Често явление в древните времена. Хората, които са ги създали, едва ли са съзнавали, че са само изпълнители на Плана. Платено им е и те са прибавили своя злокобен дял.

– Но защо е всичко това? – запитах го аз.

– Този план е бил замислен преди много много години – отвърна почти шепнешком Анджела. – План за завладяването на Запада. Преди около двадесет години баща ми и Джерасмин са успели да го разкрият в Индия. Баща ми беше полковник от колониалната армия, казваше се Хилари Джил Сандърс.

Кимнах. Името беше добре познато сред военните среди в Индия.

Лицето и придоби суров изглед.

– Водачът на организацията попадна на дирите на баща ми и Джерасмин. Баща ми беше убит в Бомбай. Джерасмин успя да избяга и сега само той и аз знаем за организацията.

– Да завладеят западният свят ли? – почти се задавих аз. – Че това е немислимо!

– Напълно възможно е – поправи ме Джерасмин. – Никакъв проблем, за хора владеещи такива сили. Марлоу, вие дори не можете да си представите какви тайнствени учения има на Изток. Тези... неща... притежават чудовищна сила. Невероятно трудно е да бъдат убити. На пътя им стоим само двамата с Анджела. Ако се присъедините към нас ще станем трима. Не можем да направим много, но поне можем да се опитаме. Трябва да опитаме! От години ги дебнем с Анджела. И ето че те започнаха с плана и то в Лондон.

– От Изток – промърморих аз. – Русия?

Джерасмин се усмихна.

– Да, отчасти. Капитан Безаров вероятно е вторият човек в йерархията на организацията. Той е чист руснак. Истинският водач смесил в себе си всички най-отвратителни черти на източните раси.

– Има ли нещо общо всичко това с Този Който Не Ходи? – рекох аз.

Анджела ме погледна изумено.

– Откъде ви е известно това име?

Разказах им за инцидента на „Харли Скуер“ и за човека с превръзката.

Джерасмин подскочи и щракна с пръсти.

– Значи са по следите ви. Въпрос единствено на време е кога ще изпълнят закана, тъй като могат да виждат не по-зле от мене. Да, Този Който Не Ходи е техният водач. Никога не съм го зървал, ала зная, че е сакат и не може да ходи, или дори че въобще няма крака.

– Къде е той? – запитах аз, осъзнавайки, че не ми остава нищо друго освен да се присъединя към тях двамата, ако не искам да остана сам срещу чудовищата.

– Някъде под Лондон – каза Анджела. – Дълбоко под земята, нейде из каналите, катакомбите, в някоя скрита стая – навсякъде. Успяхме да посъберем съвсем оскъдна информация, ала изглежда че години наред неговите съратници са прокопавали тунели и катакомби под града.

– Не можем ли да привлечем на помощ Скотланд ярд? – рекох, за миг забравил за собствения си горчив опит.

Джерасмин се усмихна мрачно.

– Нали сам опитахте, Марлоу. Знаехме, че ще го направите и не ви

попречихме, защото предвиждахме как ще свърши опита ви. Смятат ви за луд. И ние се сблъскахме с този проблем. А и сега, когато Този Който Не Ходи е по петите ни, нямаме време за напразни опити.

Говореше с равен, безстрастен глас. За първи път почувствах, че и те имат нужда от мен, както аз от тях. Бяха рискували, като се разкриха пред мен. Усещах ги по-близки, а и не можех да откъсна очи от Андже-ла. Беше невероятно красива жена, за такава игра на умопобъркани.

– Вижте, Марлоу, – обади се Джерасмин – признавам, че нямаме кой знае какви шансове. Лорд Уолтърс вече е отстранен. Един Бог знае кой ще бъде следващият. Никой не обърна внимание на съобщението за убития рибар. Никой не иска да ни чуе, съвсем сами сме. Единствено вие можете да се присъедините към нас.

Вперих очи в него, в лицето, по което не се четеше възраст, в прекрасните черни коси. Благородник от един друг свят, воюващ срещу армия от създания на ада, родени от магия. После преместих очи върху Андже-ла.

– С вас съм, ако ме искате.

Приближих се към бара и си налях стабилна доза.

– А и засега не се справяте зле – продължих аз. – Погрижили сте се за всичко. Дори за всеки случай скрихте мистър Съдбъри.

Андже-ла се засмя и се отдръпна от прозореца.

– Ама той бил много умен, този мистър Марлоу, а Джерасмин?

– Откъде ще започнем? – запитах нетърпеливо. – Въобще, можем ли да започнем отнякъде?

– Сега, след като сте с нас, – отвърна живо Джерасмин – ще действате двамата. Не обичам да работя сам, но и не исках да излагам на опасност Андже-ла. Твърде ценна е за мен.

– Страхувам се, че едва ли ще мога много да ви помогна – рекох им аз. – Не владее никакви сили. . .

– Това не ни тревожи. Струва ми се, че най-важното сега е да разберем откъде се слиза в подземията. Трябва да открием стаята, в която се крие Този Който Не Ходи. Ще се наложи да поразпитаме из кръчмите. Не зная защо, но струва ми се, че входът към катакомбите може би е през магазина на Т. Недрос. Той. . .

– Джерасмин! – извика откъм прозореца Андже-ла. Изтичахме при нея и погледнахме навън. Пред хотела бяха спрели два кабриолета пълни с мъже. Носеха широки шапки та не можехме да видим лицата им. Усетих, че ме залива хладна пот и неизвестно защо си спомних за думите на едноокия.

– Можеш ли да надникнеш в мислите им? – прошепна Анджела.

Джерасмин кимна и затвори очи. Само след миг ги отвори отново.

– От организацията са, няма съмнение. Този Който Не Ходи ни е видял, че сме заедно и е решил да свърши с всички ни веднъж завинаги. Да вървим!

Той изтича при гардероба, отвори го и извади от най-горния рафт два тежки пистолета. Единия даде на Анджела, а другия на мен. После разкопча самото си и намести дръжките на затъкнатите в пояса му кинжали. Помисли малко, взе пистолета на Анджела и го пусна в джоба си.

– Вече са близо – каза Джерасмин. – Да побързаме. – Той излезе с бързи стъпки в коридора и заслиза по пожарната стълба. Изпреварих го и разтворих вратата, ала на долния етаж вече ни чакаше някаква фигура.

– Някой се качва – извиках аз. В мрака, лицето на непознатия сякаш светеше. – Малко приличат на хора. Долу има още един.

Джерасмин сви обратно, двамата с Анджела го последвахме. Той махна към една отворена врата, покрай която току-що бяхме преминали.

– Влизайте. Ще се опитаме...

Разнесе се страхотна експлозия, нещо изсвистя покрай ухото ми. Анджела нададе уплашен вик, а аз се извъртях с пистолет в ръка. Четирима от убийците тичаха към нас от другия край на коридора.

Вдигнах пистолета, прицелих се и стрелях. Един от нападателите падна, но другите трима продължиха да тичат към нас, с огромни ножове в ръце. Имаха смугла кожа и ориенталски черти като хората от екипажа на „Мадагаскар“. Бяха само на петдесет ярда от нас, в изпълнения с лютив дим и кръсъци коридор. От нейде се разнесоха приглушени виковете. Една две глави надникнаха през вратите и бързо се скриха.

Джерасмин се прицели без да бърза над рамото ми и стреля. Падна и вторият убиец. Почти веднага след него стрелях повторно. Третият нападател се препъна, блъсна се в стената и стисна ръката си, огласяйки въздуха с мощни проклетия на непознат език. Зад нас Анджела извика. Извърнахме се тъкмо в момента, в който се отваряше вратата на пожарната стълба. Първият убиец, който влезе през нея, запрати ножа си към нас с животинско ръмжене.

Блъснах Джерасмин и той изчезна през отворената врата на апартамента, а аз се проснах на килима. Ножът прелетя над главата ми. С ъгъла на окоето си го видях да се забива в отсрещната стена.

Дотук изненадата беше на наша страна, едва ли са очаквали такава

яроствна съпротива. Това очевидно бе първият опит да бъде премахнат Джерасмин. Индиецът вдигна ръка и се приготви да хвърли следващия нож. Нещо невидимо го подхвана и го запрати назад през перилата и надолу по етажите, където той изчезна с див крясък.

Из коридора се разнесе тревожен звън. Изправих се, олюлявайки се, а Анджеела, с разширени от ужас очи извади забития в стената нож. Тя замахна с ръка и аз инстинктивно се наведох. Зад гърба ми се разнесе предсмъртен вик. Когато се извърнах, четвъртият нападател отстъпваше назад, а на лицето му беше изписано учудване. Главата му се люшна и бомбето му тупна на пода. Той се обърна, направи няколко колебливи крачки, след което се преметна като акробат и застина проснат.

Анджеела отпусна рамене. От ножът в ръката и капеше кръв. Лявата и ръка, обезкървена от притискане, се притискаше към лицето и.

– Трябваше да го сторя – повтаряше си тя, сякаш изправена пред някакъв невидим съдия. – Трябваше да го убия. Той беше зад теб. Всеки миг щеше да... – тя ме погледна и се разтърси от ридания. – Никога досега не съм убивала. Никога...

Джерасмин я обърна нежно с ръка и я поведе обратно към апартамента. Последвах ги с димящ в ръката пищов. Усещах, че ужасният страх вече ме напуска. Тъкмо пресичахме вестибула, когато Джерасмин внезапно спря и се извърна. Изглеждаше, сякаш току-що е надникнал в пещта на Дявола. В този момент подуших онази отвратителна воня. На смърт... на разложено...

– Този Който Не Ходи е видял как агентите му загиват – едва промърмори Джерасмин. – И сега е изпратил...

– Какво има? – извиках аз.

– Да не губим време. Застани близо до мен. Ще трябва да се махнем отук час по-скоро. Прехвърлили са нещото направо в нашия хол.

Той притегли към себе си хлипащата девойка, а аз застанах от другата страна. Слава Богу, тя бе твърде притеснена за да разбере какво става.

Пердетата между вестибула и хола бяха разкъсани в миг и то се изправи пред нас – с червени, димящи очи, от които надничаха огнените езици на ада, с тяло като злокобна сянка, огромните му космати ръце протегнати към нас, а от устата му се разнасяше смразяващо кръвта ръмжене. Бях направо парализиран, при мисълта за невероятната мощ на Този Който Не Ходи, успял да прехвърли това създание на злото направо в нашата стая единствено със силата на своята мисъл. За да ни унищожи.

То пристъпи към нас. Ръцете му се вдигнаха. Погледнах трескаво към Джерасмин, но той беше затворил очи и лицето му бе придобило странно, отсъстващо изражение. Ситни капчици пот блестяха на челото му. Анджела подсмърчаше уплашено. Побързай! – крещеше нещо в главата ми. За Бога, побързай!

Кожата ми настръхна. Създанието направи още една крачка към нас. Джерасмин изпъшка. Главата ми се обърка, почувствах че ме завладява безпомощност. Исках да нарежа всичко и да се оставя в ръцете на това безпределно зло. Като в просъница, чух Джерасмин да шепне някакви странни слова.

– Ние отиваме...

В главата ми избухна вихрушка. Стаята се наклони. Джерасмин и Анджела изчезнаха, а аз заплувах в море от сив вакуум. В ушите ми пишеше вятърът. Размахах ръце като пощурял, мъчейки се да се вкопча в нещо. Стомахът ми се лепна за гърлото, а някакъв невероятно силен вятър разкъсваше плътта ми.

Чувствах се, сякаш съм болен от морска болест. Постепенно, сивата мъгла около мене започна да се разсейва. Пред очите ми се появи тухлена стена, намирах се в тясна уличка, а стената пред мен се полюшваше.

До мен се озърташе Джерасмин. На около стотина ярда вдясно от нас минаваше оживена улица.

– Намираме се на около пет-шест къщи от хотела – каза Джерасмин. Надявам се, да е достатъчно. Приберете оръжията.

Анджела ме погледа с очи, в които можеше да се прочете изживеният ужас. Джерасмин ме стисна за ръката.

– Ела. Трябва да намерим такси.

Анджела пусна в чантата си окървавения нож, който все още стискаше. Кимнах и напъхах пистолета в един от вътрешните джобове на палтото. После го последвах мълчаливо.

– Никак не ми беше лесно – изпъшка Джерасмин докато вървахме. – Трима души и то на такова разстояние... – той поклати глава и затвори уморено очи. – Главата ме боли ужасно...

Зачудих се, за тази невероятна сила, която ме е вдигнала от тъмните води на Ла Манша, за да ме пренесе в миг, на много, много мили, чак в Лондон. Очевидно, Джерасмин ме е смятал за много ценен съюзник, за да положи такова невероятно усилие и да ме спаси. И двамата ми станаха още по-близки.

Излязохме на улицата, сляхме се с тълпата нищо не подозиращи хора и поехме надолу, към ъгъла. Имах желанието да се разсмея

неудържимо. Зачудих се, биха ли повярвали, дори и да научеха всички подробности около тези странни събития.

– Какво беше това в стаята? – запита Анджеला.

– Едно от тях – отвърна Джерасмин.

– От кораба ли?

Джерасмин кимна и аз видях, че тя потрепери.

– Вижте – посочих аз с ръка. – Там има свободно такси. Ще го вземем ли?

След миг вече се возехме по улиците на Лондон в относителна безопасност. Ала всевиждащите очи на Този Който Не Ходи едва ли ни бяха изгубили. Налагаше се да бъдем максимално внимателни.

– Трябва да научим повече за подземията – промърмори Джерасмин, като си оправяше връзката.

– Не е ли рисковано да слизаме сега в тях? – запитах го аз. – Направо ще им се напъхаме в ръцете.

– Той е прав – съгласи се Анджела с тих глас.

– Те няма да се откажат да ни преследват, докато не ни убият – рече Джерасмин, впери поглед в преградата, която ни делеше от шофьора. – Независимо къде сме и какво правим. Трябва да се помъчим да научим нещо повече за техните планове. Може да открием нещо важно. Вижте, Марлоу, – той обърна очи към мен – и в двата случая шансът да останем живи е нищожен. Нека поне ги накараме да се поизпотят.

Известно време обмислях думите му. Опитах се дори да се усмихна.

– Добре. Мисля, че не е лошо наистина да ги поизпотим малко.

– Дадено. Ще започнем от кръчмите...

Кимнах. Бях разбрал вече какво има предвид. Наведох се към шофьора и му казах:

– Карайте към „Ристер Лейн“.

– Къде там, нач'лство? – избоботи той като извърна глава. – На кой номер?

– Не на самата улица – поправих го аз. – Ще спрете в близост до нея.

– Добре нач'лство. Къде?

– Където и да е. Вие изберете мястото.

Той се извърна и ме погледна учудено.

– Както наредите – каза като клатеше глава. Всички ни мислеха за луди. Джерасмин, Анджела и аз – луди, отритнати от обществото. А бяхме надзърнали в една ужасна реалност, в която не всеки здрав разум

би издържал.

Отпуснах се назад и запалих цигара. Джерасмин беше обхванал главата си с ръце и затворил очи. От доста време седеше в тази поза и аз започнах да осъзнавам в какво невероятно напрежение е живял през всичките тези години.

Анджела седеше между нас. Главата и клюмаше уморено на рамото ми. На един завой тя се стресна и се огледа объркано.

– Почивай – рекох и аз. Тя се отпусна изтощено.

Затворих очи. Малко отдих щеше да е от полза и за мен.

Двайсетина минути по-късно таксито ни стовари на малка уличка недалеч от „Ристър Лейн“. Джерасмин плати на шофьора. Погледнах си часовника. Един и пет. Огледахме се наоколо. Къщите бяха стари, почти руини. Тук там сред развалините изпъкваше някоя по-нова фасада. Бакалия, до нея магазин за продажба на фонографи. Някъде откъм Темза се чу корабна свирка. Прецених, че не е много далеч.

– Там долу – посочих с ръка една кръчма под близката сграда. Запътнихме се към нея, а обувките ни тракаха по каменистия паваж. Докато влизахме в задимения бар, помислих си каква странна тройка сме. Барманът ни погледна с мътен поглед, зарязва двамата клиенти, с които разговаряше и се приближи.

И тримата поръчахме бира, Анджела с очевидно неудоволствие. Джерасмин размени няколко думи с бармана. После барманът отиде да донесе бирите. Наведох се към Джерасмин горящ от нетърпение да започнем.

– Не можеш ли да надзърнеш в магазина на Недрос? – запитах го. – И да поогледаш там. Така ще спестим време, което и без това не ни стига.

– И Този Който Не Ходи веднага ще разбере, че някой ги шпионира. Той усеща безпогрешно, когато други умове го наблюдават – отвърна шепнешком Джерасмин.

– Значи възможно е да ни наблюдава в този момент и да подслушва разговора.

– Не – завъртя глава моят събеседник. – Още щом се пренесохме в малката уличка спуснах около нас мислено защитно поле. Ужасно трудно е да се поддържа, но така Този Който Не Ходи не може да ни вижда. В това поне му водим, струва ми се. От негова гледна точка, Клауд просто разговаря с празно пространство.

– Тихо – изсъска Анджела. Барманът, който Джерасмин нарече Клауд се връщаше с три халби бира. Той ги постави внимателно пред нас, за да не разпръсне пяната.

– Наздраве, приятели – каза той с дрезгав глас. Джерасмин плати, облегна се непринудено на барплота и го повика с пръст. Клауд хвърли поглед към двамата посетители на другия край, след което се приближи.

– Ще ти задам няколко въпроса, Клауд. Ако отговориш правилно на последния, получаваш десетачка.

Клауд се размая и червендалестото му лице цъфна.

– Давай, приятел. Да чуем въпросите.

– Първият е за ориентация. На какво разстояние сме от „Ристър Лейн“?

Клауд разпери тлъстите си пръсти.

– Стотина метра надолу по улицата към реката.

– Добре – Джерасмин отпи глътка бира и продължи. Анджела следеше разговора напрегнато, забравила напълно за своята бира. – Слушай следващия – рече Джерасмин. – Чувал ли си някога за човек на име Този Който Не Ходи?

Клауд се изцъкли. Ръцете му се впиха в ръба на барплота. Завладя ме странното злокобно усещане, че някаква ужасна сила или ум се мъчи да ни види, ала не може. Сякаш се бори с невидима бариера, блъска се в нея гневно, мъчи се да надзърне в това, което е вътре.

– Виж какво, приятелче – изговори почти задъхан от ужас барманът. – Не искам да си имам неприятности. Защо не заведеш приятелите си някъде другаде?

Джерасмин сведе поглед към банкнотите. В растящото си нетърпение, изпитах желание да сграбча нахалника за шията и да измъкна истината от него. Но Джерасмин остана абсолютно спокоен и небрежно размаха парите под носа на бармана.

– Та не разбрах, чувал ли си името? – повтори безгрижно той.

Клауд облиза устни, без да отделя очи от парите.

– Да.

– Ето го и най-важния въпрос – проговори с мек глас Джерасмин. – Отговориш ли, парите са твои.

– Първо да го чуя.

– Има един търговец на „Ристър Лейн“. Т. Недрос. Има ли в магазина му вход към... – Джерасмин се поколеба. После на лицето му се изписа решителност – ... подземията?

Клауд задиша тежко, без да отговаря. Очите му обходиха кръчмата,

на лицето му се изписа страх и алчност. Той погледна отново парите.

– Аз не... – поде барманът.

– Десет лири, – прекъсна го Джерасмин – са десет лири.

– Абе така си е – изхриптя Клауд. – Входът е в магазинът на Недрос. Не съм абсолютно сигурен. Запомнете това – той сграбчи парите и продължи грубо: – Най-добре е да си вървите.

Джерасмин се усмихна и ни даде знак да го последваме с Анджеला. На излизане се обърнах. Клауд продължаваше да се блещи в парите. Бедният, помислих си аз. Ще има да се озърта за нож в гърба през следващите години.

Анджеला вдигна глава към покритото с тъмни облаци небе. Макар че беше още ранен следобед вече притъмняваше, сякаш приближава нощ. Постояхме малко, да се проветрим от душната атмосфера в кръчмата. Първа се обади Анджеला.

– Слушайте, вие двамата. От сега нататък ще съм с вас, където и да отидете.

– Не ставай глупава – рече Джерасмин.

– Говоря напълно сериозно.

– Предстои ни да се срещнем с неща, дето не всеки мъж би могъл да понесе – намесих се аз. – Камо ли жена.

– Забравяте, мистър Марлоу, – отвърна тя с твърд глас – че баща ми беше убит в Индия, заради това което става сега. Имам право да участвам в това дело и участието за мен е въпрос на чест. Жена или не, баща ми беше убит от Този Който Не Ходи.

– Мястото май не е много подходящо за спор – рекох аз като хвърлих поглед към кръчмата, от която бяхме излезли току-що. Двамата посетители ни следяха с любопитство през прозореца.

– Прав сте – съгласи се Джерасмин. – Да намерим някое по-закътно място, докато се стъмни. След това ще направим опит да влезем в магазина на Недрос.

– И аз ще дойда с вас – каза Анджеला.

Наехме стая в близкия хотел, където прекарахме остатъка от следобед в игра на карти. Говорехме малко. Небето зад отдавна немития прозорец ставаше все по-мрачно, от реката се носеха тъжните свирки на шлеповете.

Към шест часа слязох да потърся нещо за хапане и да купя последните вестници. Още с първия поглед към заглавията гърлото ми пресъхна, а стомахът ми се сви. Изтичах обратно, напълно забравил за храната и хвърлих развълнувано вестниците на моите другари.

– Продължава се – беше всичко, което успях да промълвя.

Те ме погледнаха уплашено и се наведоха над вестниците. Огромно заглавие „Масово клане“ се мъдреше над статията за инцидента в хотела. Ала най-потресаваща бе новината за убийството на сър Гай Фолвершам, министър на финансите, днес по обед, в неговата къща извън града. Намерили са го разкъсан на парчета, в огромния гараж за осем коли, до къщата. Отдолу имаше разказ на градинаря, който видял нещо да лети над полето, което приличало на „гигантска сянка“, както пишеше там.

Джерасмин ядно смачка цигарата.

– Ново убийство – изхриптя той. – До една седмица ще залеем страната в кръв. Ще избият правителството. Ще настъпи хаос и безредие.

– Към Недрос – рекох аз. – Да започваме.

Той кимна, стана и провери пистолета си. Анджела отново настоя, че трябва да ни придружи. Между нея и Джерасмин се завърза спор.

– Ще дойда – повтори тя.

– Добре – съгласи се той накрая и си облече палтото. – Стига сме губели време. Идваш с нас, но стане ли много напечено ще се върнеш тук и ще ни чакаш. Ясно ли е?

Тя кимна.

Навън ни обгърна гъста мъгла. Чувствах се подтиснат, усещах че злото е по-силно от нас. Стъпките ни самотно отекваха по опустелите улици. Най-сетне под една мъждукаща улична лампа съзряхме надписът „Ристър Лейн“. Кривнахме в тъмната уличка, като се спирахме пред по-тъналите в мрак витрини.

Не след дълго дръпнах Джерасмин за ръкава и посочих с ръка.

– Ето го.

Над вратата се мъдреше номер 8. Приближихме се. Магазинът тънеше в мрак, щорите бяха спуснати. На масивната табела бе изписано със златни букви: „Т. Недрос. Вносител“.

– Магазинът не е нещо особено – прошепна Анджела.

– Не е и необходимо – отвърнах аз. – Ако се има предвид какво се крие зад него.

Джерасмин натисна дръжката. Вратата, разбира се, беше заключена. Без да каже нищо, той затвори очи, стисна устни и сбърчи вежди. Анджела го хвана за ръката. Джерасмин изпъшка и в тишината се чу щракване. Той въздъхна, отпусна рамене и се подпря уморено на вратата. Вратата се отвори.

– Да вървим – рече Джерасмин. – Счупих бравата.

Едва щом влязохме в тъмния, изпълнен с тежък мирис на застояло магазин и от тавана блесна ярка светлина. В магазина нямаше никакви стоки. Изглежда Т. Недрос не обичаше да се престарава в работата. Бръкнах за пистолета, прикривайки Анджеला с тялото си.

В тишината се разнесе глас:

– Оставете оръжията, господа.

Извърнахме се към гласа. Част от стената се бе плъзнала безшумно встрани. Отвътре ни гледаше мъж с почти чудовищни размери, облечен в мръсносиви панталони и покрита с лекета бяла риза. Главата му беше кръгла и гладка като яйце, а шията му бе набръчкана от подкожна мазнина. Мъничките му очички трепкаха нервно, езикът му беше дълъг и раздвоена като на змия. От него лъхаше отвратително на евтин лимонов одекolon. Пухкавите му ръце стискаха едрокалибрен автоматичен пистолет.

– Поставил съм сигнална инсталация – проговори той с равен глас.
– Тя се включва винаги когато някой застане пред вратата.

– Вие сте Недрос? – запитах аз.

– Съвсем правилно. Ала струва ми се, нямам удоволствието да ви познавам.

– Можете да се разминете с това удоволствие – обади се хладно Джерасмин.

– Ще бъда кратък – отвърна Недрос. – Не зная кои сте, но мога да предположа какво търсите тук. Хората, които идват в магазина или са от организацията, или са шпиони. Никой не идва тук с цел бизнес, защото аз просто не въртя никакъв бизнес – той се изсмя гръмогласно, след това продължи мрачно. – Така че, не ми остава нищо друго освен да ви убия.

Стомахът ми се сви и се навърза на моряшки възли. Внезапно почувствах нещо хладно да допира ръката ми, отзад където Недрос не можеше да я види. Пръстите ми докоснаха метално острие. Нож! Един от онези, които запратаха по нас в хотела. Едва се съдържах да не прегърна застаналата зад мен Анджеला. Пъхнах внимателно ножа в ръкава си и зачаках напрегнато.

– Дайте си оръжията – нареди Недрос. Той посочи Джерасмин. – Вие пръв.

Джерасмин направи крачка напред и извади пистолета. Недрос замахна и изби оръжието от ръката му с дулото на своя тежък револвер. Устните му се сгърчиха.

– Жалко, че трябва да ви убия. Как бих искал да се позабавлявам с вас. Да ви покажа що е болка. Ти! – изръмжа той към мен. – Оръжието!

Направих няколко крачки напред, усещайки тежестта на ножа в ръката си. Недрос прехвърли пистолета в лявата ръка и посегна към моя допотопен пищов. Продължих да вървя към него, сякаш съм излязъл на неделна разходка.

– Спри – нареди той, сякаш не знаеше дали да очаква атака или подчинение. Този миг на колебание, предизвикан от очевидното ми безгрижие, се оказа достатъчен. Пръстът му, стиснал спусъка започна да побелява. Измъкнах пищова и го ударих през ръката. Разнесе се изстрел и от стената се посипа мазилка. В този миг стиснах ножа и го забих с всичка сила в гърдите му.

Той изрева, очите му се разшириха от ужас и болка. Пистолетът в ръката му гръмна повторно, но куршумът се заби в пода. На гърдите му беше цъфнала голяма алена роза и бързо се разширяваше. Очите му се затвориха, сякаш бе заспал. Краката му се подкосиха. Грамадното му тяло се разтърси от конвулсии.

Ужас бе изписан на лицето на Анджела. Прегърнах я и тя извърна очи от проснатия на земята труп. Заобиколихме внимателно вече мъртвия господин Т. Недрос и влязохме в стаята зад него.

Мебелировката бе доста оскъдна – легло, маса, стол и умивалник, зад параван с японски мотиви. На стената светеше зелен абажур. Вероятно това бе сигналната лампа. В дъното имаше масивна желязна врата, цялата обкована с пирони.

Джерасмин ни погледна развълнувано.

– Изглежда отук се влиза. От сега нататък трябва да си отваряме очите на четири.

Приближих се и натиснах масивната дръжка. Вратата безшумно се отвори. Стълбите чезнеха надолу в мрака. Някъде далеч на дъното мъждукаше бледа светлинка.

Извърнах се към Анджела.

– Мислиш ли, че ще издържиш?

– Разбира се – кимна тя. – Ръцете и трепереха видимо. – Да тръгваме.

– Заслизах пръв, а сърцето ми блъскаше като парен чук. Обгърнах ни мрак и ужас.

Стълбата беше тясна и стръмна, та се наложи да слизаме обърнати на една страна. Опитвахме се да се спускаме колкото се може по-безшумно, стиснали револвери в ръце. Светлината растеше и се

приближаваше страшно бавно. Сякаш бяха изминали часове от началото на спускането. Краката ми започнаха да треперят. Не след дълго Андже-ла се препъна и падна върху мен. Успях да се обърна навреме и да я подхвана, преди да се изтърколи надолу в бездната. Тя остана вкопчена в мен няколко минути като дишаше тежко. След това произнесе бавно:

– Добре съм вече. Да продължаваме.

Бяхме като ония герои от античните легенди, дето дръзвали да сля-зат в ада, само дето не бяхме никакви герои. Бяхме уплашени, дори Джерасмин вече бе поизгубил от предишната си самоувереност след схватката в хотела. Не знаехме какво ни чака там долу. Едно обаче, бе сигурно. Непоносимата воня на онези неща изпълваше въздуха.

Източникът на светлина се оказа малка синя лампа на стената в ос-новата на стълбите. Обърнах се към останалите и прошепнах:

– На дъното сме. Оттук започва някакъв тунел.

– Чакай малко да си поемем дъх – отвърна Джерасмин. Кимнах и помогнах на Андже-ла да слезе до мен. Тя се облегна на рамото ми. Ог-ледахме коридора, по който ни предстоеше да минем и от който лъхаше вече добре познатата ни миризма на разложена и преродена плът.

Коридорът се простираше в далечината, осветяван на равни интер-вали от сините лампи. Бяха като блестящите гирлянди на уличното ос-ветление. Коридорът изглеждаше безкраен. Сякаш свършваше в царст-вото на сенките.

Джерасмин и Андже-ла дадоха знак, че са готови. Поехме. Сините лампи една след друга оставаха зад нас. Най-сетне Джерасмин прошепна:

– Погледни там, Марлоу! Коридорът свършва!

Изглежда бяхме навлезли в задънен ход, прокаран за да объркава случайно попадналите. Но как бе възможно това? Никъде по пътя не срещнахме напречни коридори.

– Не – заявих аз. – Трябва да има врата.

Ускорих крачка, инстинктивно усещайки, че време за губене няма. Намирахме се дълбоко под земята, над нас бе Лондон, където в този мо-мент вероятно се разиграваха все по-ужасни събития. Бяхме в крепостта на Този Който Не Ходи и макар че полето на Джерасмин ни защитава-ше, знаех че сме само на косъм от смъртта.

Коридорът не завършваше с врата. В последният миг той завиваше рязко надясно и само няколко крачки по-натам наляво. Завих зад ъгъла и внезапно се притиснах към стената. Джерасмин и Андже-ла ме следва-ха по петите. Коридорът пред нас бе облян в светлина, която излизаше

от една широко разтворена врата. В стаята боботеше някакъв глас, който ми се стори познат.

– Добре де, старче, – нареждаше гласът – и какво ще спечелиш като му се опънеш? Най-много да видиш речното дъно.

Друг, по-дълбок глас отвърна нещо, което не можах да чуя.

– Това е гласът на човека с черната превръзка – прошепнах на моите двама приятели. – Спомняте ли си, оня който ми предаде посланието на Този Който Не Ходи.

– Сам ли е там? – запита Джерасмин.

– Чува се още един глас. Това сигурно е охранителният пост.

– Ще трябва да ги нападнем – рече Джерасмин.

Кимнах. – Анджела, ти остани тук докато те повикаме. – Вдигнах ръка за да прекъсна възраженията и. – Готов ли си?

Джерасмин каза че е готов. Ала изглежда все още се колебаеше. Зад тъгъла без съмнение ни дебнеше смъртта. Самата мисъл за това бе в състояние да ме парализира. Поех дълбоко въздух, измъкнах пищова, стиснах го с потните си длани и се втурнах по коридора. Джерасмин ме последва.

Веднага след като свърнахме зад завоя се разнесе тревожния звън на алармата. Изругах, че не съм се сетил по-рано. А до вратата имаше поне трийсет крачки! Почти ги бяхме преполовили, когато алармата внезапно замлъкна. Така или иначе, имаха достатъчно време да се подготвят. Хвърлих се през вратата и се претърколих, едновременно натискайки спусъка. Приклезнали зад масивното бюро, двамата мъже отвърнаха на огъня. Единият беше мъжът с черната превръзка, който мигновено ме разпозна и избухна в истеричен смях. Явно беше уверен, че сме паднали в капана. Другият, мургав мъж с мустаци и златисти обици стреляше по нас с една ръка. С другата трескаво натискаше копчето на алармата.

Само в миг помещението се изпълни с пукотевица и дим. Прицелих се и гръмнах. Ръката на мургавия се обля в кръв. Алармата престана да звъни. Той подскочи назад и в този миг Джерасмин го простреля в главата.

Мъжът с превръзката изпищя и захвърли уплашено своя пистолет.

– Не ме убивайте – закърши се той. – Дайте ми последен шанс. – Той бавно вдигна ръце над главата, ала аз забелязах, че единственото му око се върти диво във всички посоки. Очевидно слушаше нечии нареждания...

От стаята се излизаше в поне половин дузина коридори, които

водеха във всички посоки. По някой от тях, знаех, щяха да се появят и нашите убийци. Джерасмин се хвърли напред и опря дулото на пистолета в шията на едноокия.

– Започвай да говориш – прошепна със стиснати зъби той. – Веднага. Иначе приятелчетата, дето ги повика на помощ ще те заварят изстинал.

– Не зная много, ваша чест – захленчи едноокият. – Кълна се в живота на Исус, нищо не зная, ваша чест.

Джерасмин притисна по-силно дулото.

– Следващото нападение. Кога ще бъде? Коя е следващата жертва?

Мъжът се гърчеше, опрян в стената.

– Моля ви, ваша чест... – окото му блестеше диво.

– Казвай! – изръмжа страшно Джерасмин. От коридора появя тежка, застояла миризма. Не миризмата на чудовищата. Лъхаше на влага, на река. Вероятно този коридор излизаше на Темза. Запомних за всеки случай разположението му и се обърнах към Джерасмин и едноокият, който продължаваше да фъфли уплашено. В далечината, от друг коридор се чува бързо приближаващи се стъпки. Разполагахме със съвсем малко време.

– Ще те застрелям преди да стигнат тук – шепнеше разгневеният Джерасмин. – Казвай! Следващото нападение!

– Утре... – изхриптя мъжът. – Мисля, че ще бъде утре, ваша чест...

– Искам да знам със сигурност.

– Така е – почти изкрещя едноокият. – Не стреляйте, ваша чест, сигурен съм. Самият капитан Безаров ми го каза, само преди час.

– По кое време?

– В десет часа сутринта.

– Къде?

– На „Даунинг стрийт“ десет.

– Мили Боже! – изкрещях аз. – Премиер министъра!

– Това искахме да узнаем – каза Джерасмин. – Повикай Анджела.

Съвсем я бях забравил. Върнах се в коридора и тихичко я повиках. Внезапно замръзнах. Тунелът беше изпълнен с онази отвратителна миризма, част от пода липсваше.

Прилекнах и в тъмнината видях надолу да се губи тясна желязна стълба. Усетих че ми се гади от зловонието, което лъхаше отдолу. Анджела беше изчезнала! В мен се надигна страх. Заслизах надолу по стълбите, но в този миг чух Джерасмин да ме вика.

– Марлоу! Идват!

– Анджела е изчезнала! – извиках аз. – Тя...

Останалото потъна в канонада от изстрели. Изправих се разкъсан от желанието да се втурна в две противоположни посоки. Анджела, прекрасната, крехка девойка бе изчезнала в мрака, отвлечена от вонящите чудовища. Някой бе наблюдавал коридора, не мислено, а наистина. Нещо се бе надигнало ненадейно от тъмата за да сграбчи Анджела...

От малката стая продължаваха да кънтят изстрели. Изведнъж чух сподавения вик на Джерасмин:

– Марлоу!

Изтичах обратно. Мъжът с черната превръзка беше изчезнал. Залегнал зад бюрото, Джерасмин стреляше към коридора. Ответните изстрели кънтяха из стаята, десетки куршуми се забиваха в стената. Претъркоших се на пода и залегнах до него.

– Трябва да предупредим на всяка цена премиер-министъра – зашепна възбудено Джерасмин. – Да се връщаме обратно.

Посочих вратата зад нас.

– Мирише ли ти оттам на река или това е моето болно въображение?

– Мирише ми – отвърна той със стиснати зъби. Трябва да се доберем до нея. Твърде уморен съм за да опитаме прехвърляне през пространството.

От насрещния коридор стрелбата беше спряла. Но се чуваха тихи стъпки. все по-близо и по-близо... Джерасмин ме дръпна за ръкава, преви се на две и се втурна по задния коридор.

Във въздуха около нас свистяха куршуми, но не след дълго ни обгърна пълен мрак и ние продължихме безпрепятствено. От време на време се извърщахме и стреляхме, за да държим преследвачите на разстояние. Най-накрая се блъснахме в поредната желязна врата. Въздухът беше влажен, мирисът на река се прецеждаше през металната решетка на вратата.

Пипнешком затърсих дръжката, намерих я и я натиснах. Вратата бавно се отвори. Излязохме на хлъзгавия бряг на реката. Тежката врата зад нас се затръшна автоматично. Изкачихме се задъхано по хълма и залегнахме с готови пищеви точно над изхода.

Ала убийците не идваха.

Постепенно дишането ми се успокои. Огледах се наоколо. Отсрещният бряг беше облян в светлини, по реката лениво се влачеше тъмният силует на един шлеп, а свирката му цепеше въздуха. Мислите ми престанаха безумния си бяг. Бяхме се измъкнали от това дяволско подземие,

от този кошмарен свят на потънали в мрак коридори, в които на всяка крачка ни дебнеше смъртта. Две неща не ми даваха мира. Убийството, което се готвеше за идващия ден и съдбата на Анджеला. Извърнах се към Джерасмин.

Лежеше до мен, проснат по корем. На пръв поглед изглеждаше просто изморен. Заговорих му. Той не отвърна. Заговорих по настоятелно – отново тишина. Обля ме студена пот. Протегнах ръка и го докоснах. Преобърнах го и с ужас се втрещих в големите тъмни петна, които красяха гърдите му. Широко отворените му очи гледаха право нагоре.

Той беше мъртъв.

Откъм реката отново се разнесе тъжната свирка на шлепа.

Нощта ме обгърна в мрак и заедно с него почувствах, че към мен се прокрадват ужасът и смъртта. Започнах да осъзнавам колко самотен съм вече. Джерасмин лежеше мъртъв и заедно с него си бяха отишли всички тези мистични сили, които ни помагаша. Този път смъртоносните куршуми бяха изпреварили неговите тайнствени умения. Нямаше го вече и защитното поле. Всевиждащите очи на противника ще са винаги зад мен. Този Който Не Ходи ще може да ме следи денем и нощем.

И Анджела. Мисълта за нея ме накара да потреперя. Тя бе останала там долу, в подземията, може би вече е мъртва. Завладя ме дивото желание да се върна при нея и аз запълзах надолу по брега, за да намеря желязната врата. Ала не можех да я открия никъде. Сякаш беше изчезнала. Навсякъде по брега ръцете ми опипваха само влажната пръст.

Марлоу е сам. Сам срещу тях, невидимите, а това ги правеше още по-страшни. Дълбоко в подсъзнанието си осъзнавах, че ако искам да остана жив и да имам достатъчно смелост да се възправа срещу тях, трябва да ги ненавиждам от цялата си душа. Само ненавистта можеше да ми даде сили срещу чудовищните оръжия на тези създания на мрака.

Бавно, методично, насочих мислите си към тях. Съсредоточих поглед върху трупа на Джерасмин, върху засъхналата по дрехите му кръв. Представих си Анджела, изтезавана в подземията на тези отвратителни същества, съкрушена от болка, поругана, мъртва, красивото и лице покрито с белези от безчислените мъчения. Почувствах напрежението в тялото ми да расте, да се концентрира. Спомних си за едноокия и подготвяното убийство.

Омразата се надигна в мен като яростно бушуващ вулкан. Драмата на всички тези хора вече бе и моя лична драма. Жадувах да се изправа

срещу Безаров, утре, на „Даунинг стрийт“ 10 и да се бия с него до смърт.

Но, слава Богу, здравият разум не бе ме напуснал. Надигнах се с мъка и се отдалечих от брега. Хвърлих последен поглед към мъртвия Джерасмин, след което потънах в града. Иска или не, само един човек можеше да ми помогне. Трябваше да го накарам да ми помогне. Да го заразя със своята омраза, да му докажа, че друг избор няма.

Потърсих в телефонния указател адреса на инспектор Ром. Един кабриолет ме закара пред дома му. Изтичах нагоре по стълбите и през вмирисания на цигари и алкохол коридор и почуках на неговата врата.

– Момент – чух познатия глас отвътре.

Извадих пистолета.

Инспектор Ром отвори вратата и се вторачи в дулото. Сините му очи отскочиха разтревожено към лицето ми.

– Помните ли ме? – рекох аз. – Стивън Марлоу. Човекът с безумната история.

– Помня ви, разбира се – отвърна той с преbledняло лице.

– Пуснете ме да вляза – магнах с пистолета.

Той се отдръпна и аз го последвах в стаята, като затворих вратата след себе си.

– Облечете си палтото – наредих му аз.

– Къде отиваме?

– На „Даунинг стрийт“ 10.

– На "Даунинг стр... – той се задави. – Вие сте луд!

– Това е част от моята история – заговорих със спокоен глас. – История, която не е нито безумна, нито невероятна. Ако не дойдете с мен на „Даунинг стрийт“, утре в десет премиер-министърът ще бъде убит също като лорд Уолтърс и сър Гай Фолвершам. Искам да дойдете с мен, за да ми помогнете да убедя и други хора в правотата на това, което знам. И това е единствения начин самият вие да ми повярвате.

– А ако откажа? – запита тихо той.

– Ще бъда принуден да ви убия, инспектор Ром. Вярвате ли ми?

Той ми хвърли изпитателен поглед.

– Не – каза най-накрая. – Но ще си взема палтото.

Спряхме едно такси. Пъхнах пистолета в лицето на шофьора и му казах да се разкара. Наредих на инспектора да седне до мен и подкарах към „Даунинг стрийт“. Прекарахме последните часове на нощта паркирани в края на улицата, докато запознавах инспектора с преживяното до момента. Високо над нас звездите чезнеха в бледата светлина на утрото.

Излях пред него всичко, и това което вече знае и това което не знае. Спирах се на всеки детайл, описвах всяка подробност, всеки миг.

А след това му рекох:

– Вярвате ли ми сега?

– Не – отвърна той. – Не ви вярвам. Ще ме убие ли, само защото смятам всичко това за невероятно?

– Проклет да бъдете! – извиках му аз. – Това няма да спре дотук. Те ще подпалят Европа, ще унищожат Америка и никой няма да ги спре, защото всички ще мислят, че това е невероятно! И тогава ще нахлуят, от Изток, от Русия, ще дойдат тук и малкото оцелели ще съжаляват, че са останали живи.

– Единственото, в което съм съгласен е, че трябва да се вземат предпазни мерки – каза той, когато зората започна да оцветява тъмния хоризонт. – Лорд Уолтърс и сър Фолвершам бяха убити, така че повече не бива да се рискува. Трябва да позвъня в Скотланд ярд за подкрепление.

– Картечници – настоях аз. – Да докарат картечници!

– Освен това ще настоявам пред вишестоящото началство премиер-министърът да бъде преместен от споменатия адрес. Трябва да намерим телефон. Това е доверието, което мога да ви окажа, Марлоу. Поне до този миг вие нямате зад гърба си престъпление.

– Намерете вашия телефон – отвърнах почти с облекчение аз, като благодарих на Бога за тази негова педантичност. Макар и да не виждаше размерите на опасността, той се стараше да вземе мерки срещу нея в размерите, в които си я представяше.

Целият бях плувнал в пот. Утрото беше ярко, доколкото може да е ярко едно утро под оловносивото небе. В уречения час премиер-министърът вече го нямаше на „Даунинг стрийт“ 10. Минуту преди това той бе откаран в неизвестна посока. На прага се бе огледал безстрастно, с достойнство. Трябваше да го запазим от тези отвратителни същества. Него и всички честни, почтени хора, навсякъде по света. Те го заслужаваха!

Във всяка стая дебнеше по един агент въоръжен с картечница. Останях с Ром, двамата пушихме цигара от цигара. Чувствах се като на сън, жадувах да се пробудя и да разбера, че всичко е било само един кошмар. Часовникът в съседната стая започна да отброява. Беше десет.

Те изскочиха от пода, шест мрачни сенки, които се материализираха в черния смерч, който се изви наред стаята. Сред тях бе и капитан Безаров. Идеха направо от подземията.

Оглушително изреваха картечниците и съществата се замяха с ужасни писъци, целите облени в черна кръв, а наоколо замириса на разложена плът. Безаров подскочи и се просна безжизнено на пода. Само за миг, ужасният отряд прехвърлен със силата на мисълта от подземията до тази сграда, бе срещнал своята смърт.

Наведох се над Безаров, полумъртъв, лицето му гърчещо се в предсмъртни конвулсии. Нуждаех се от съвсем малко информация и я изтръгнах от него. БОМБА. Под Лондон. Която ще унищожи града. Привечер. След два дни. Привечер.

– Ром – изхрипях аз. – Трябва да слезем в подземията.

– Да, Марлоу – отвърна той, вперил поглед в лицето ми. – В подземията. – Той млъкна и продължи да ме гледа с разширени от ужас очи.

Опитах се да кажа нещо. Не успях. Не можех да проговоря нито дума. Гърлото ми бе свито и пресъхнало. Парализиран от ужас, като в просьница чувах как Ром дава нареждания на хората си да се върнат в Скотланд ярд.

И тогава, в главата ми някой прошепна: "Ела с мен, Марлоу. В подземията. Искам да те убия, преди да си отида. Вече ми създаде достатъчно главоболия. Искам да те убия със собствените си ръце.

Гласът на инспектор Ром. Умът на инспектор Ром, който ме държеше в железните си обятия, парализиран, занемял. Сграбчен в страшен капан. БОМБАТА – исках да извикам аз. Но хората на инспектора вече бяха на улицата. Инспектор Ром бе втренчил очи в мен. Инспектор Ром...

Този Който Не Ходи.

Човекът, който наричаше себе си инспектор Ром се разсмя диво. Смехът му отекна като погребален звън в главата ми, все по-силно и по-силно докато най-накрая загубих съзнание.

С възвръщане на съзнанието започнах да виждам нещата по-ясно. Някой сякаш подреждаше мислите ми, сякаш разкриваше пред мен всичко, което исках да зная, за да ми се присмее, преди да ме убие. Защо от всички инспектори в Скотланд ярд бях попаднал именно при него? Защото той го бе пожелал. Той бе направлявал всички мои стъпки и същевременно се бе престорил, че поне малко ми вярва за нападението над премиер-министъра, за да не събуди подозрението ми. Сега вече разбирах.

Отново този ужасен смях.

За да се добере до мен, той си бе затворил очите пред провала на атаката и бе оставил Безаров да умре. Изпълнил бе дълга на инспектор

Ром и бе спасил премиер-министъра. И после бе освободил своите подчинени. Само аз и той присъствахме на последните думи, които бе прошепнал Безаров. После ме бе прехвърлил тук, в подземията, за да се разправи безпрепятствено с мен. Един внимателно обмислен, грижливо подготвен и перфектно изпълнен план, чийто успешен край вече не бе далеч.

Мислите в главата ми ускориха своя бяг. Накъде ще поема сега? Париж, Берлин, Америка, където и да е. Стъпка по стъпка. Накъдето почочат с ръка „върховните“.

А къде бяха самите те? Сякаш някаква огромна невидима ръка сви в шепата си мозъка ми. Господарите бяха в Русия, на Изток. Ала жадувах целия свят да е техен. Били сме слепци, да не го виждаме.

Бяхме съвсем сами в подземията, а до избухването на бомбата оставаха само два дни. Инспектор Ром би могъл да умре като герой, нали? Започнах все по-трудна да разбирам мислите му... премиер-министърът пощаден, за да умра аз... и някаква ужасна, бездънна ненавист в Този Който Не Ходи, океани от зло. Нещо за отмъщение, лично...

Събуди се, Марлоу!

Отворих очи. Стаята, в която се намирах по нищо не се отличаваше от онази, в която двамата с Джерасмин бяхме нападнали човека с превръзката. Пред очите ми плуваше тялото на инспектор Ром, очите му бяха вперени в моите. Но... но... мили Боже... той нямаше крака!

От кръста надолу нямаше нищо – само празно пространство! Панталоните, чорапите и обувките се въргаляха на пода. Ужасното видение се поклащаше ухилено пред мен. В ръцете си Този Който Не Ходи стискаше огромен пистолет.

– А сега, Марлоу, – каза той с равен глас – искам да ти кажа, че ти остават само още трийсетина секунди живот. – Говореше почти нежно. – А ти така си се втрещил в краката ми – той се изсмя при тия думи. – Мисълта, Марлоу. Силата на ума. Живот там, където го няма. Инспектор Ром ходеше с краката на мисълта.

На мисълта... отчаяно търсех някакъв отговор. Почувствах, че в главата ми се промъква друг глас, сякаш се мъчи да разчупи някаква стена. Усещах тежестта на пистолета в джоба си. Този Който Не Ходи бе увереч, че не ще мога да го използвам. Бих ли могъл наистина? Ако гласът... ако гласът...

– Трийсет секунди, мистър Марлоу – започвам да броя.

Лицето ми беше обляно в пот. Гласът... гласът идваше все по-близо, в компания на други древни гласове, като вятър който свири край

опустелите храмове по заснежените планински върхове. Към мен летяха душите на хора, които са се докосвали до свещеното, божественото, повикани от оня първи глас за да ми помогнат. Ако само знаех как да им отворя вратата. Но как? И кой ги бе призовал, щом не бях аз?

– Двайсет секунди. Пригответи се, Марлоу. Моли се на своя Бог, който не съществува – той се изсмя и дръпна петлето на пистолета. – За мен ще бъде удоволствие да те застрелям, Марлоу. Достатъчно ми попречи...

Ела! Ела! – из хиляди антични страни някой зовеше силата. Силата и животът... които се надигаха, бореха... някой разчупваше тази страшна преграда...

– Петнайсет секунди, Марлоу.

Идвам... мъча се... идвам... назови ме по име...

„Не мога“ – помислих си обезумял. „Не зная нищо за тези неща. Не познавам тези сили.“

– Десет секунди.

Трябва да ме назовеш по име.

„Не мога.“

Чуваш ли ме?

„Да.“

Повикай ме по име. То е в теб. Просто си уплашен.

„Да, така е.“

Не слушай страха си. Мисли за мен... мисли за мен... кой съм аз? Застинал в този миг от вечността, целият в очакване. Повикай ме... в мен са душите на милиони добри хора... аз съм с теб... повикай ме – продължаваше отчаяно да нарежда гласът.

– Пет секунди. Сбогом, мистър Марлоу – изсмя се Този Който Не Ходи.

Пръстът му натисна спусъка.

„Не... не...“ – хвърчаха мислите ми. „Не...“ – зачаках куршума и в този миг взривих стената от страх и мислите ми станаха ясни „... разбира се... как не се сетих по-рано... това е...“

– Джерасмин! – изкрещях аз и се хвърлих напред.

Този Който Не Ходи се облеци и изруга:

– Глупак! Джерасмин е мър...

Но не беше. Аз бях извикал името му, бях го призовал и той стоеше наред стаята, пребледнял, полюшващ се, с ръка насочена към Този Който Не Ходи, а от гърдите му се стичаше кръв. Устните му бяха здраво стиснати, очите затворени, а лицето излъчваше някаква неземна

светлина.

В този миг Този Който Не Ходи се извърна и започна да стреля по него. Като обезумял. Видението изчезна като магичен облак така внезапно, както се бе появило. Ала аз вече бях измъкнал пистолета. Прицелих се, кипящ от омраза и натиснах спусъка. Жадувах да разкъсам с изстрелите си това безного чудовище. Когато димът се разнесе и грохотът от стрелбата отзвуча аз се наведох над него. Знаех, че никога не ще зърна истинското му лице. Защото лицето на инспектор Ром не бе неговото лице.

Главата му бе откъсната.

В главата ми отново задуха вятърът, който отнасяше със себе си безчислените духове – обратно в техния храм на покрива на света, при древните книги пълни с божествени истини, мъдрост и светлина. Сред тях чувах и познатия глас на Джерасмин, който се връщаше в мистичното царство на мъртвите с последно сбогом. Той ми бе дал силата да го повикам, беше отворил вратата към древното познание.

Погледнах часовника. Беше десет и половина. После бавно поех из подземията. Не след дълго открих бомбата и разкъсах кабела, който я свързваше с часовниковия механизъм. Малко по-късно открих и Анджела, упоена и захвърлена в една тъмница, встрани от главния коридор. Изглежда Този Който Не Ходи я бе забравил в яростното си желание да се добере до мен. Без да губя нито миг я понесох нагоре по стълбите и през магазина на Т. Недрос излязохме на огряната от слънце улица. Зад гърба си чувах ужасените и отчаяни писъци на внезапно осиротелите лакеи на страшното чудовище. Техният господар бе мъртъв и аз се надявах, че поне следващите десет хиляди години не ще има кой да ги призове.

Вестниците, разбира се, описаха цялата история. Не с нашите имена – аз не исках, а и правителството ме подкрепи. Трупът на инспектор Ром – истинският инспектор Ром, е бил намерен същия следобед в неговия собствен гардероб. Що се отнася до подземията – те бяха подпалени с огнепръскачки и така бяха унищожени последните остатъци от ужасните същества, които за първи път видях на борда на „Куин ъф Мадагаскар“.

За мен и Анджела кошмарът бе свършил. Бяхме свободни.

КРАЙ

© 1952 Джон Джейкс
© 1994 Красномир Крачунов, превод от английски

John Jakes
And the Monsters Walk, 1952

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ДА СЪОТВЕТСТВА НА ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО (ПРИКЛЮЧЕНСКА ФАНТАСТИКА).

1994. Изд. Неохрон, Пловдив. SF Трилър, No.19.

Редактор, съставител: Красномир КРАЧУНОВ, Иво ХРИСТОВ.

Превод: [не е указан]. Формат: 115×165. Страници: 192. Цена: 18.00 лв.

Съдържание: [отново объркано съдържание на титулната страница]:

(въведение) – с.2;

И чудовищата тръгнаха, Джон ДЖЕЙКС – с.3-53;

Огнена зона Емералд, Лусиъс ШЕПАРД [автора отпечатан грешно като „Емералд Лусиъс Шепард“] – с.54;

Дяволска кола, Роджър ЗЕЛАЗНИ – с.76;

Моцарт с огледални очила, Брус СТЪРЛИНГ & Луис ШЕПАРД – с.93;

Да съответства на престъплението, Джо ХОЛДЕМАН / пр.: Юлиян СТОЙНОВ –
с.113;

Дневник на сто светлинни години, Грег ЕГАН – с.174;

[Обява] – Излезе от печат: Кантата за Лейбовиц – Уолтър Молър-мл. (биб. Световна фантастика No.3) – с. 192

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/448>]